

MENKIBE: Geciken Zifâf

Türkistan'ın Buhârâ şehrinde bir genç vardı. Evlenmek istedi. Sâliha bir kız bulup evlendi. Zifaf gecesi, gelinin yanına vardı. Gelin, damada sordu:

- Kadınlara ait hayız bilgilerini öğrendin mi?
- Hayır, cevabını alan gelin edeple tekrar sordu:
- Allahü teâlâ, **(Kendinizi ve ehlinizi Cehennem ateşinden koruyun!)** buyurdu. Cahil olan nasıl koruyabilir? dedi.

Bu söz damadın hoşuna gitti. Hanımını Allahü teâlâyâ ısmarlayıp, Rey şehrine gitti. Onbeş sene İmâmı Muhammed Şeybânî'den ilim öğrendi. Hocası bu gence“Ebû Hafs-ı Kebir” adını verip, vatanına dönmesi için müsâade etti. Ebû Süleyman-ı Cürcanî ile yola çıktı. Harezm'de Ceyhun Nehri'ni geçerken, Ebû Hafs'ın kitapları suya düştü. Ebû Süleyman'dan, yazmak için kitapları ariyet, yâni emanet olarak istedi. Ebû Süleyman dedi ki:

- O kadar okumalı ve öğrenmeli idin ki, kitaba ihtiyaç kalmamalıydı. Ebû Hafs, bu söz üzerine Rey'e geri döndü. Altı senede bu kitapları ezberledi. Sonra evine döndü. Buharalılar, suyun kenarına kadar genci karşılamaya geldiler. Çok izzet, ikram ve hürmette bulundular. O gece evine gitmedi. Bunu merak eden komşuları:

- Yirmibir sene geçti. Şehrimize geldiğiniz hâlde, evinize niçin gitmediniz?

Dediklerinde, bir kâğıt parçası çıkarıp ona baktı ve şöyle cevap verdi:

- Bu kâğıtta gördüm ki, bu gece hanımımın hayzının son gecesidir. Eve gitmedim. Bu sabah temizlenecek, ben de evde olacağım.

Nükte: Dînimizin emir ve yasaklarına tam uyan hakikî âlimler, böyle dikkat ederlerdi. Ebû Hafs da bunlardan biridir. Bunun için böyle mübârek insanların şöhreti kıyâmete kadar devam eder. Onun örnek hareketleri nesillere anlatılır, gider. Cenâb-ı Hak bizleri de, rahmetine, rızâsına kavuşan ve o büyüklerin şefaathlerine nail olan kullarından eylesin!

Kaynak: Gençlerin Rehberi